

hvor hele denne Interesse ikke saaledes kom frem — erkendte, at der maatte indrømmes Kommunen med Hensyn til de ubebyggede Dele, altsaa Blegdamsfælled, Nørrefælled, Ryvangen og Raadmandsmarken, en Forløbsret, naar Staten vilde sælge Arealerne eller overhovedet disponere over dem til andet Njemed end Statsjemed, en Forløbsret, der saa er bleven præciseret ved en bestemt Sum pr. Tønde Land. Det var den Hovedforandring, der stete nede i det andet Ting. En lille yderligere Fordel for Staten er opnaaet ved de Forandringer, Folketinget har gjort, nemlig at den Strimmel Strandjord, der ikke hørte med til det Terrain af Kristianshavns Fælled, som Staten skulde have, er blevet medinddraget.

Nu foreligger der altsaa en Overenskomst i en noget forandret Skikkelse her for dette Ting. Det forholder sig saaledes, at der ikke har kunnet foreligge og altsaa ikke i Ojeblikket foreligger nogen Indvilligelse fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse med Hensyn til Lovforslaget i den forandrede Skikkelse, men det tør vel nok udtales, at der er al Sandsynlighed for, at Overenskomsten ogsaa i den forandrede Skikkelse vil blive tiltraadt af Kjøbenhavns Kommune. Havde man ikke den Udsigt, vilde det ganske vist være betydningsløst, om Rigsdagen fattede en Beslutning om at tiltræde denne Overenskomst fra sin Side, thi for at det skal blive en Overenskomst, udkræves jo selvfølgelig begge Parters Enighed, men der er — tror jeg, man kan sige — Sandsynlighed for, at Kommunalbestyrelsen vil tiltræde Overenskomsten i den forandrede Skikkelse. Da den nu ubetinget maa siges i visse Henseender at være heldigere for Staten, selv om dette ogsaa opvejes ved andre Fordele, der ere indrømmede Kommunen, saa forekommer det mig for Ojeblikket, at denne vigtige Sag kan føres til Ende, hvis ogsaa dette Ting vil give sin Tilslutning til Forslaget. Sagen er vigtig og betydningsfuld, fordi Gennemførelsen af den med Tilslutning fra begge Parters Side betinger en Række vigtige Foranstaltninger, som nu meget længe have staaet paa Dagsordenen, hvortil Trangen er ganske overordentlig stor, og hvis Løsning ikke kan føres videre, for denne Sag er bragt til en lykkelig Afslutning. Jeg skal derfor nu tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage Forslaget til Beslutning om denne Overenskomst og give sit Samtykke til det i den foreliggende Skikkelse.

J. Pedersen: Den højtærede Minister har jo udførlig refereret Sagens Historie, og jeg kan derfor indskrænke mig til ganske kort ogsaa fra mit Standpunkt at anbefale Godkendelsen af det Forslag, der foreligger, og Godkendelsen af det i den foreliggende Skikkelse. — Det er meget betydelige Værdier, der henligge i Kjøbenhavns Nærhed i Fælleder: Østerfælled har en Størrelse af noget over 76 Tønder Land, Blegdamsfælleden henved 127 Tønder Land og Nørrefælled noget over 67 Tønder, det bliver for disse 3 Fælleder noget over 270 Tønder Land, hvortil kommer Kristianshavns Fælled, der har en Størrelse af omtrent 154½ Tønde Land. Som Forholdene nu ere, henligge som bekendt disse Værdier for Størstedelen i bunden Tilstand; Kommunen ejer dem, men Staten har Brugsret til dem. Det er ganske vist en noget begrænset Brugsret, der bestaar deri, at Staten har Ret til at lade de i Kjøbenhavn garnisonerede Tropper øsere derpaa, men denne gamle Ret er i hvert Fald tilstrækkelig til at forhindre, at Kommunen kan faa nogen egentlig Nytte ud af disse store, i og for sig værdifulde, Arealer. Hvornaar denne Servitut er lagt derpaa, synes man ikke rigtig at vide; den er meget gammel. Den gælder kun for de 3 første Fælleder, jeg nævned, altsaa for Østerfælled, Blegdamsfælled og Nørrefælled; den har ogsaa tidligere gældt for Kristianshavns Fælled, men for dens Vedkommende er den hævet i Slutningen af forrige Aarhundrede. Det er derfor ikke saa underligt, at der gentagne Gange har været gjort Forsøg paa at faa dette Forhold hævet og faa en Slags Udskiftning af disse Fælleder foretaget saaledes, at Kommunen fik fri Raadighed over en vis Del, medens den anden Del overgik til Brug af Staten. Den ærede Minister omtalte jo, hvorledes der tidligere har været gjort Forsøg paa at faa en saadan Overenskomst i Stand mellem Staten og Kommunen. Forslag derom har jo ikke foreligget i dette Ting, men, saa vidt jeg husker, i 4 Aar, i Folketinget, der imidlertid ikke kunde naa at komme til Ende dermed. Det kunde ikke blive entigt om at godkende det, men vægrede sig ogsaa i det længste imod ligesom at forkaeste det, idet man erklærede, at en saadan Overenskomst i og for sig vilde medføre betydelige Fordele, og at den næsten var nødvendig for de forskellige Byggeforetagender, som trængte paa for at komme til en tilfredsstillende Udførelse. Grunden til, at man ikke kunde tiltræde det tidligere foreliggende Forslag er ikke vanskeligt at indse, og det taler i høj Grad